

Nyerges András

Szomorú temetés

VISSZHANG - LIX. évfolyam, 47. szám, 2015. november 20.

Szegény Gáspár Endre!

Amikor nemrég Joyce *Ulysses*ének új fordítása megjelent, az egyik recenzió a mű 1947-es első magyar kiadásának átültetőjeként Gáspár Zoltánt nevezte meg, aki mellesleg már 1945 januárjában elhunyt. Most Thomas Mann *Doktor Faustus*át illetően sorolja - fölteszem: jogos - kifogásait egy recenzió, és közli, hogy „Szöllősy Klára fordítása először 1969-ben jelent meg”. (Ex libris, Weiss János, 2015/46., nov. 13.) Ami persze igaz, csak hogy a regény már 1948-ban, Gáspár Endre fordításában is megjelent, és - legalábbis az említett és kifogásolt példák alapján ítélve - semmivel sem tudott kevesebbet kezdeni az op. 111-es Beethoven-szonáta motívumaival, mint Szöllősy Klára. Ami utóbbinál „kék az ég”, „zöld a rét”, „Is-ten áld”, az Gáspár Endrénél „ég-azúr”, „zöld mező”, „Ég veled”.

Annak idején Déry Tibor *Vidám temetés* címmel remek novellát írt Gáspár Endre haláláról. Az viszont, amit a feledékeny szellemi utókor manapság Gáspár Endrével művel, nem más, mint szomorú temetés.